

stede, hvis Ministerium den nævnte Lov ogsaa vedkom, kunde det ikke være nødvendigt, at den eneste tilbageværende af Kongerigets Ministre ogsaa kom tilstede.

Andræ: Det kan ikke være mig personligt andet end i høi Grad behageligt, at min ærede Sidemand (M. P. Bruun) har bebudet at ville bringe dette Punkt til Thingets Afgjørelse ved eventuelt at stille Endringsforslag, naar Sagen kommer til 3die Behandling. De ærede Medlemmer, som noget nærmere kjende min Opfattelse af den Art af Spørgsmaal, ville nemlig vide, at jeg ganske deler den Anskuelse, som af ham er bleven udtalt, idet ogsaa jeg formener, at den Tilføjning, som der er Tale om, ikke blot er overflødig og vildeledende, men i og for sig er af en meget skadelig Natur. Jeg vil nu ikke, da den høitærede Minister nærmere har udtalt sig om dette Spørgsmaal, tilbageholde de Bemærkninger, som jeg naturligvis maa føle mig foranlediget til at gjøre, naaget det oprindeligt slet ikke har været min Hensigt at tage nogen Deel i denne Discussion. Det er vistnok paa en vis Maade fuldkommen rigtigt, hvad ogsaa af den høitærede Minister blev antydet, skjøndt i en noget anden Betydning, at den ganske naturlige Udvikling af Forholdene maatte bringe det til, at Lovene maatte faae en Form som den, der her er Tale om, eller at der i det Mindste maatte gjøres et Forsøg paa at give Lovene en saadan Form. Det er jo ganske naturligt, at naar en Repræsentation er deelt i tvende Afdelinger, og der lidt efter lidt hos den ene Afdeling udvikler sig en Følelse af den Magt og Indflydelse, den har paa Lovgivningsværket i det Hele, fremkommer der saadanne Forslag, som fremdeles skulle tjene til at bestyrke denne Magt og Indflydelse, og det er da et Spørgsmaal, om der hos den anden Afdeling er den Modstandskraft tilstede, som man, hvis iøvrigt Lovenes hensigtsmæssige Behandling maa være afhængig af begge Magters forholdsvise Deeltagelse, maa ønske at finde der, men som ialfsald ikke med Sikkerhed kan siges at være der tilstede, før Erfaringens Prøve i saa Henseende er gjort. At det derfor maatte komme dertil, at man maatte finde det natu-

ligt og rimeligt, at alle Forslag til Love, der have nogen væsentlig Betydning — thi til alle disse vil der meer eller mindre knyttet sig et Hensyn til Pengendgifter — først skulle behandles i det andet Thing, og at den Vej, ad hvilken man ganske naturligt kunde opnaae at føre Forbringen igjennem, vilde just være den, der maatte træde frem, det synes ganske rimeligt. Det er, som den høitærede Minister meget rigtigt udtalte, just Spørgsmaalet, om disse Love skulle modtage Stemplet af at være integrerende Bestanddele af Finantsloven, om der altsaa paa dem skulde kunne grundlovmæssigt anvendes den Bestemmelse, at de først skulle, som den aarlige Finantslov, forelægges i det andet Thing. Det er ikke blot et Tidsspørgsmaal, maa man vel erindre; det er ikke sagt explicite i Grundloven, men stikende forudsat og saaledes forstaaet, og vil ialtsald med de indre Forholds nødvendige Magt gjøre sig gjældende, hvis man ikke vilde forstaae det, at den Omstændighed, at saadanne Love forfatningsmæssigt skulle forelægges og behandles først i et vist Thing, nødvendigt maa og skal medføre, at dette Thing faaer en ganske anden og overvægtig Indflydelse paa disse Loves virkelige Tilblivelse, end det andet. Saaledes har det været og saaledes vil og maa det være overalt, hvor denne Behandling af finantsielle Love foregaaer i to Kamre. Det er altsaa Spørgsmaalet, om Lovene skulde stemples til en Finantslov, hver Gang den i sig indeholder nogensomhelst Anvendelse for Penge eller Henviisning til en Pengeanvendelse. Den høitærede Minister sagde, at store og omfattende Lønningslove maatte det være naturligt at give en saadan Tilføielse. Men jeg skal nu gjøre opmærksom paa, hvor lidet omfattende og i finantsiel Henseende høist ringe en Lov det er, der i dette Tilfælde foreligger til Behandling. Det er jo kun Opretelsen af en Redningsstation paa Sjllands Vestkyst, og den ringe Sum, hvorom der i denne Henseende kan blive Tale, foranlediger, at denne Lov skal betragtes som en integrerende Deel af Finantsloven og saaledes har været og skulde været forelagt i Folkethinget først. Det maa nu, forekommer det mig, være ganske naturligt, at Landstinget meget alvorlig tager dette Spørgsmaal under